

[Gustav Pedersen.]

Altså: det vælter ind med arbejde over folketinget, arbejde, der i første række stiller krav om, at man skal have orden i de papirer, der er en del af ens arbejdsmateriale. Derfor vil jeg gerne have, at man skal forstå, at det virkelig er en alvorlig situation, at det er nødvendigt, at vi får en arbejdsplads, der gør det muligt at udføre tålelig godt arbejde. Vi kan ikke vedblive at være de eneste mennesker i dette land, som ikke engang har et skrivebord at ordne bunker af papir på. Jeg kan nævne, at der er nogle af medlemmerne, der er 5-6-7 i samme stue, og som midt på eftermiddagen må være enige om, at nu har de én time, hvor man ikke snakker. Jeg ville i øvrigt ønske, at sådan en time også kunne indføres her i tinget, men det er en sag for sig. I alle tilfælde tør jeg sige, at det er arbejdsvilkår, som man ikke fortsat kan byde folketingets medlemmer, og derfor ønsker jeg at give problemet den alvor, som jeg har gjort ved at rejse sagen under denne finanslovbehandling.

Må jeg i relation til dette spørgsmål rejse et andet problem. Det drejer sig om det kvantum tryksager, vi får. Det er et svært spørgsmål, fordi der i hver enkelt situation altid vil være vanskelighed ved at afgøre, hvad der er væsentligt, og hvad der er mindre væsentligt. Men når man nu så ofte taler om at spare, vil jeg henstille — men jeg kan kun henstille, for her skal man være mange, der er enige — at man i de tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt et eller andet skal trykkes, lader tvivlen komme den svageste part til gode, nemlig ham, der skal tvinges til at læse det. Altså jeg beder om, at man lader statens tryksager blive så kortfattede, som det er muligt uden at gøre det uforsvarligt. Jeg understreger, at det, at man er nødt til at have oplysninger klar f. eks. til udvalgsarbejde, behøver ikke at betyde, at materialet skal mangfoldiggøres eller trykkes, hvis man blot kan få oplysningerne, når man henvender sig til det pågældende ministerium. Som sagt, det kan kun blive en henstilling, for det er givet, at det må bero på et skøn i hvert enkelt tilfælde, og jeg venter ikke millionbeløb i besparelser, men ved et virkelig fornuftigt samarbejde i alle led vil jeg dog tro, at det kunne

blive betragtelige besparelser, der ikke kom nogen til skade — der er jo ingen arbejdsløshed i typograffaget — og det ville gøre det lettere for mange af de mennesker, der skal have med materialet at gøre, og det ville gøre arkivproblemerne mindre presserende, end de er for øjeblikket.

Vi har jo selv alvorlige arkivproblemer her i huset, og det må vi få med det fremadskridende arbejde, men det er da klart, at i regeringskontorerne må arkivproblemerne blive endnu større, og det er mig bekendt, at man har store vanskeligheder. Jeg henstiller imidlertid, at der, om jeg så må sige, arbejdes på to fronter: dels arbejdes for at få det materiale, man udsender, gjort så meget mindre, så længe det ikke skader det forsvarlige, og at man så til gengæld koster, hvad der må kostes, for at arkiverne stadig kan være i orden. Hvis man skal bunke arkivmaterialet sammen i utilgængelige kældre og i bunker så tætte, at de næsten ikke er til at komme i nærheden af, er arkivmaterialet jo ikke det værd, det skulle være.

Her beder jeg om, at man, når de forslag antagelig om føje tid kommer til finansudvalget, som vel må komme, vil tage imod dem med forståelse og velvilje, og jeg beder samtidig om, at man særlig har opmærksomheden henvendt på en ting, som jeg ved en tilfældighed har fået oplyst, nemlig de aviser, der går ind i arkiverne. Det er antagelig bekendt, at avispapir ikke har holdbarhed som bogpapir; men det er næppe bekendt, at en del af dem, der låner avisarkivmaterialet, af en eller anden grund finder, at det er nemmere at skære det, de skal bruge, ud med et skarpt barberblad, end det er at skrive det af. Det vil altså sige, at arkivmaterialet er ødelagt. Det kan imødegås, og man har i visse lande fået materiel, så man er fri for at udlevere arkivmateriale, som man dårligt tør undvære, og jeg henstiller, at man også er forstående og velvillig, når dette spørgsmål kommer for, så at vi viser den ansvarsfølelse over for historien, som jeg synes vi skylder den, og som jeg også ved anden lejlighed har talt om.

Jeg nævnte i fjor nogenlunde i relation til disse spørgsmål spørgsmålet om de folkelige historiske værker, der udgives, men med større og større vanskelighed,